

CRÈCHES VOLLER DOOR AANTREKKENDE ECONOMIE

Wachtlijst in kinderopvang na jaren van crisis weer terug

Ouders die een plek zoeken in de kinderopvang, krijgen voor het eerst sinds jaren weer te maken met wachtlijsten. Zowel in steden in de Randstad als daarbuiten.

Eefje Oomen

Utrecht

Ouders in die steden moeten volgens de Branchevereniging Maatschappelijke Kinderopvang (BMK) en ouderorganisatie BOINK vaker dan voorheen wachten op een plekje voor de populaire maandag, dinsdag en donderdag. Monique Wittebol (bestuurslid BMK): „Op woensdag en vrijdag is in de steden meestal nog wel plaats. Daar is minder vraag naar, omdat veel ouders dan zelf vaak vrij zijn.”

De drukte heeft volgens Gjal Jellesma (voorzitter BOINK) allereerst te maken met het economisch herstel. „In de crisisjaren zagen steeds meer ouders zich gedwongen gebruik te maken van ‘informele opvang’: opa’s en oma’s, buurvrouwen en andere ouders. Nu duwen vooral de ouders met een iets hoger inkomen wel weer een contract met de kinderopvang aan.”

Dat de overheid weer meer bijlegt, maakt ook veel verschil. Jellesma: „Jaagopgeleide ouders zijn in de periode 2010-2014 massaal afgehaakt omdat ze steeds minder toeslag kregen. Ook veel midden- en hogere inkomens zagen het niet meer zitten, toen de werkgeversbijdrage werd afgeschaft. Toen werd het voor bijna iedereen stukken duurder.”

Samen is zo’n organisatie die de belangstelling heeft zien toenemen. De kinderopvangorganisatie in Den Haag en Westland had in juni 2016 nog 5800 kinderen, nu zijn het er 6100. Dat betekent volgens woordvoester Nicole van Bommen op sommige locaties inderdaad een reservelijst. „Waar nodig breiden we uit met een extra groep. Maar dat moet, qua huisvesting, wel mogelijk zijn.”

In een provincie als Gelderland is het beeld ‘nogal wisselend’, vertelt directeur/bestuurder Helma Verbeet (Kinderopvangorganisaties KION en SPOM). „Sommige landelijke gemeenten hebben te maken met bevolkingskrimp, dus daar daalt de vraag naar kinderopvang. Maar in sommige wijken van een stad als Nijmegen is er extra vraag. Daar moeten we ouders incidenteel

“Jobebeleid van de overheid heeft er ingehakt. Ouders hebben geen vrouwen in bijdrage van het rijk — Gjal Jellesma, voorzitter BOINK

► **Marloes Tensen met Bram en haar man Tjem. Mits er opvang is voor Bram, wil ze een dag extra werken.** FOTO KOEN VERHEIJDEN

‘Als het niet lukt, stel ik mijn plan om meer te werken uit’

Het leek op voorhand helemaal niet zo ingewikkeld. Moeder Marloes Tensen (31 jaar) zou de eerste tijd na de geboorte van haar zoonje Bram weer twee dagen als tandartsassistente gaan werken en dat later naar drie dagen opschroeven. Maar toen ze dit jaar informeerde naar één extra opvangdag bij haar kinderopvang in ‘s-Gravenzande bleek er alleen plek van september tot januari. Vanaf januari 2018 is de groep van 2 tot 4 jaar helemaal vol. Marloes kreeg nog wel het aanbod voor een andere locatie in dezelfde gemeente, maar wees dat af. „Dat is heel onrustig voor Bram. Dan zit hij het ene moment hier en het andere moment daar, terwijl hij net aan één plek en bepaalde kinderen gewend is.”

Bram staat nu als tweede op de wachtlijst: ze hoopt dat hij er nog tussen komt. „Als het niet lukt, stel ik mijn plan om meer te gaan werken maar even uit.”

wel eens teleurstellen.”

In Brabant wordt de kinderopvang volgens Geert de Wit, bestuurder bij Kinderstad, vooral weer populairder in de iets welgestelde wijken. Van wachtlijsten is nog geen sprake. „Wij hebben hier de afgelopen jaren te maken gehad met veel ondercapaciteit: onze bezettingsgraad was van 95 procent in

topjaar 2011 gedaald naar zo’n 45 procent in 2015. We hebben dus genoeg ruimte om weer te kunnen groeien.”

BMK en BOINK hopen dat het nieuwe kabinet voor meer vastigheid zorgt. Wittebol: „Ouders willen, nu het beter gaat met de economie, graag weer gebruik van de kinderopvang maken maar blijven hui-

verig over de rijksbijdrage. Ze vragen zich af of de kosten volgend jaar wel hetzelfde zullen zijn.”

Volgens Jellesma heeft het ‘jojobeleid’ van de overheid er het afgelopen decennium flink ingehakt. „Ouders durven er vaak niet meer op te vertrouwen dat ze een deel terugkrijgen. Dat vertrouwen zou er wel moeten zijn.”